

Krigsbestyrelsen at foretage disse Skydninger, hvorved de nogle Dage om Aaret forhindres i at komme paa visse Arealer i Nærheden af de Baner, hvor Skydningerne foregaa. Derimod har Højesteretsdommen givet dem Medhold i, at de have Krav paa Erstatning, men hvilken Erstatning de skulle have, skulle de godtgøre ved Taksation. I de Aar, der ere gaaede under Søgsmålet, have de ingen Erstatning faaet for Afsavn, men jeg har forhandlet med dem gennem deres Sagfører, de have henvendt sig til Overretssagfører Godskesen, og der har været ført adskillige Forhandlinger mellem ham og Krigsministeriet. Jeg har tilbudt i Fremtiden at tilstaa dem 2 Kr. pr. Tønde Land daglig for de bebyggede Arealer og 1 Kr. 30 Øre pr. Tønde Land for de ubebyggede Arealer. Men jeg har ikke faaet noget Svar fra vedkommende Sagfører paa dette Forslag. Spørgsmaalet er blevet forhandlet i Finansudvalget, og jeg skal imødekomme det ærede Medlems Ønske om at fortsætte Forhandlingerne med Finansudvalget angaaende denne Sag. Men Lodsejerne have krævet ca. 21,000 Kr. i Erstatning for de Aar, der ere gaaede, medens Sagen stod paa ved Retterne, og det finder jeg mig ikke berettiget til at betale af Statskassen. Thi de have ikke hjemlet deres Ret til disse Penge ved Taksationer, der godtgøre, at de have lidt Afsavn, der berettiger dem til at kræve noget over 20,000 Kr. af Statskassen i Erstatning. Derimod har jeg ønsket at træffe Akkord med dem om, hvad de fremtidig skulle have for Afsavn af deres Jord, og det Forslag, jeg her har nævnt, ligger hos de nævnte Lodsejere, og jeg venter Svar derpaa. Jeg haaber, det ærede Medlem, der jo er Folketingsmand for den vedkommende Egn, maaske vil henvende sig til dem og bede dem saa hurtigt som muligt svare Ministeriet angaaende denne Sag.

Dinesen: I forrige Rigsdagssamling udtalte jeg mig saa omfattende om det hele Remonteringsspørgsmaal ved Hæren, at jeg i Dag kan indskrænke mig til at gøre nogle ganske korte Bemærkninger. Jeg kan det, fordi jeg i, hvad der er udtalt saavel af den ærede Ordfører som ogsaa nu af den højtærede Minister, ser en Forsikring om, at man vil anstrenge sig efter bedste Evne i Retning af at remontere Hæren med Heste, der ere avlede herhjemme. Jeg haaber, at disse Bestræbelser fra Administrationens Side maa blive fortsatte; men uagtet jeg altsaa ser saaledes paa dette Spørgsmaals

Stilling i Øjeblikket, kan jeg dog ikke andet end udtale, at der er Grund til en fortsat meget alvorlig Overvejelse af dette Spørgsmaal. Og omend jeg mener, at det ærede Medlem fra Søndervinge (Rasmus Hansen) udtalte sig i visse Maader noget for stærkt, mener jeg dog, at adskilligt af det, han udtalte, fortjener at blive Genstand for Overvejelse, og det gælder da ikke mindst Spørgsmaalet om Kostbarheden af Remontedepotet i Kolding. Det forekommer mig, at dette er en noget kostbar Anstalt. Nu indrømmer jeg navnlig for dette Punkts Vedkommende, at her er et af de Omraader, hvor det ærede Medlem maaske tager noget fejl. Thi det er jo en Kendsgerning, at Hesteopdrætterne helst ville sælge deres Heste i den unge Alder af 3 Aar, og at Hæren er bedst tjent med at modtage de hjemmeavlede Heste i denne tidlige Alder. Thi naar Producenterne, der avle disse Heste, skulle beholde dem ud over den Tid, ere de selvfølgelig fristede til at bruge dem, og de blive da meget ofte brugte til strengt Arbejde, som ikke tjener Benene paa disse Heste paa det allerbedste; det er hærdt, at de have taget Skade paa deres Ben, inden de ere komne i Hærens Brug. Det er et Hensyn ved denne Sag, som ikke maa lades ude af Betragtning. Men, som sagt, jeg vil haabe, støttet til de Udtalelser, der ere faldne fra den ærede Ordfører og den højtærede Minister, at Bestræbelserne fortsat maa gaa i Retning af, at vi her i Landet producere den overvejende Del af de Heste, Hæren skal bruge, og jeg ønsker det, ikke alene for at Pengene kunne blive her i Landet, men ogsaa af det Hensyn, som jeg har udtalt ved andre Lejligheder: naar det Øjeblik kommer, da vi skulle mobilisere, hvor skulle vi saa faa de manglende Heste fra, dersom vi ikke have dem herhjemme?

K. M. Klausen: den højtærede Minister indrømmede, at Huslejegodtgørelsen til Divisionsgeneralerne ingen Lovhjemmel har; men, sagde Ministeren, der er dog Finanslovhjemmel for det. Der er jo en stor Forskel paa disse to Ting. Finanslovhjemmel rækker kun for det ene Aar, for hvilket Finansloven gælder, og ikke længere. Derfor var det fuldt berettiget, naar Finanslovkommissionen foreslog at nægte disse Huslejegodtgørelser, og det kan ikke bebrejdes os Socialdemokrater, at vi stillede disse Forslag, da vi fremsatte dem, ligesaa snart Bevillingen første Gang var kommen frem. Den højtærede Minister mente, at disse Bevillinger, der tidligere havde staaet paa Finanslovens § 26, men nu ere komne